

Arrest

nr. 194 044 van 23 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, komt op 8 oktober 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 24 oktober 2016 asiel aan.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat de vingerafdrukken van de verzoeker op 24 augustus 2016 te Taranto (Italië) werden geregistreerd wegens illegale binnenkomst. Op 4 november 2016 wordt een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden. Op 5 januari 2017 stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een *tacit agreement* vast, in toepassing van artikel 22.7 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

Op 31 januari 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 24.10.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 24.08.2016 wegens illegale binnenkomst in Italië werden geregistreerd.

De betrokkene, staatsburger van Ethiopië, werd verhoord op 28.10.2016 en verklaarde dat hij Ethiopië in mei 2016 verliet om naar Soedan te reizen en daar 5 dagen in Khartoem te verblijven. De betrokkene gaf aan vervolgens naar Libië te zijn doorgereisd om na een verblijf van 23 dagen met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Italië te betreden. In Italië werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 24.08.2016 geregistreerd wegens illegale binnenkomst. De betrokkene gaf aan dat hij 1 nacht op straat in Ventimiglia verbleef alvorens via Frankrijk naar België door te reizen. In België diende de betrokkene op 24.10.2016 een asielaanvraag in.

Op 04.11.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat hij een journalist kent die er vaak komt en er goede dingen over vertelde. Hij gaf aan ook voor België te hebben gekozen omwille van het voetbal. Gevraagd naar een mogelijke overdracht aan Italië, merken we op dat de betrokkene verklaarde geen probleem te hebben met Italië, maar toch in België te willen blijven.

Bovendien uitte de betrokkene middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 30.11.2016 een formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht hij de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van

hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene tijdens zijn gehoor aan geen probleem met Italië te hebben, maar niettemin in België te willen blijven.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat uitte de betrokkene formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht.

De advocaat van de betrokkene gaf aan dat de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten en verwees naar de naar eigen zeggen problematische opvangmogelijkheden voor Dublinterugkeerders, evenals de kwaliteit van de opvang en de systematische overbevolking. Bovendien werd verwezen naar het lage aantal transfers die reeds plaatsvonden in het kader van het Europees relocatieprogramma. De advocaat van de betrokkene baseerde zich voor deze argumentatie op diverse internationale rapporten en op zowel nationale als internationale rechtspraak.

Vooreerst, wat de verwijzing betreft naar het lage aantal transfers in het kader van het Europees relocatieprogramma in Italië, benadrukken we dat - behoudens het feit dat naar gedateerde cijfers van december 2015 verwezen wordt - deze maatregel niet tot doel heeft de lidstaten te ontheffen van de integrale toepassing van Verordening 604/2013.

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de

Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielpprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We merken op dat de betrokkene gedurende de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1994 geboren alleenstaande man zonder kinderen. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat de betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en tijdens de gehele duur van zijn lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-

terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Betreffende het argument van de advocaat van de betrokkene dat het eerder vermelde AIDA-rapport vermeldt dat asielzoekers - die zonder verwittiging of toestemming hun opvangstructuur verlaten hebben - na overdracht niet opnieuw zullen worden toegelaten tot de materiële opvangvoorzieningen, merken we op dat deze hypothetische situatie niet van toepassing is op de casus van de betrokkene. Het Italiaanse Decreet 142/2015 van 18 augustus 2015, dat voorziet in deze mogelijkheid, handelt immers over de opvangvoorzieningen voor derdelanders die in Italië een asielaanvraag hebben ingediend. Het decreet vormt een omzetting van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) van deze Richtlijn bepaalt zeer duidelijk dat de richtlijn enkel van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". De betrokkene diende in Italië, zoals blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek, geen asielaanvraag in, maar verbleef gedurende de gehele periode op illegale wijze in het land. Bovendien verklaarde de betrokkene slechts 1 dag in Italië te hebben verbleven en dit op straat en niet in een opvangvoorziening. Dit heeft tot gevolg dat de betrokkene niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van de voormelde opvangrichtlijn. Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat het recht van de betrokkene op materiële opvangvoorzieningen in het kader van een asielaanvraag onverminderd mogelijk zal zijn. Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake. Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ('Schweizerische Flüchtlingshilfe' - Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform

opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>). Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 04.11.2016 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt

*over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten ⁽⁴⁾.
(...)"*

1.2. Op 16 februari 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest nr. 183 274 van 1 maart 2017 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

1.3. Op 6 maart 2017 is de verzoeker vertrokken naar Italië.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op. Zij meent dat de verzoeker geen belang meer heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing, daar hij op 6 maart 2017 werd overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Te dezen bevestigt de raadsvrouw van de verzoeker dat de verzoeker op 6 maart 2017 is vertrokken naar Italië. Nu de verzoeker dus reeds werd teruggeleid naar Italië, stelt zich de vraag welk voordeel hij nog zou kunnen ontleenen aan de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing, waarmee de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan de verzoeker het verblijf weigerde met een bevel het grondgebied te verlaten en waarin werd beslist dat de verzoeker naar Italië zou worden teruggeleid.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad zou willen bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810 en RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

In casu stelt de raadsvrouw van de verzoeker ter terechtzitting dat de verzoeker wel degelijk een belang heeft omdat hij bij een vernietiging van de bestreden beslissing terug naar België kan komen.

3.2.1. De exceptie is gegrond in de mate dat ze is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Nu uit de terugleiding van de verzoeker volgt dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, wordt immers niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoeker nog tot voordeel kan strekken.

3.2.2. Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf dient te worden vastgesteld dat deze beslissing werd genomen met toepassing van de bepalingen van de Dublin III-verordening en dat artikel 29.3 van deze verordening als volgt luidt:

“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”

Artikel 30.2 van de Dublin III-verordening bepaalt voorts:

“Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf de verzoeker, ook na een overdracht aan het land dat door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wordt geacht verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag, een voordeel kan opleveren.

3.3. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt aangenomen in zoverre ze is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zij wordt verworpen in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Verwerende partij laat na de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer naar Italië degelijk te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dat land, om zo correct te beoordelen of ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons.1 Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Bovendien moet dit onderzoek volgens het EHRM, gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, met grote voorzichtigheid gebeuren en op basis van een volledige, rigoureuze en geactualiseerde informatie (EHRM, 4 november 2014, arrest Tarakhel t. Zwiserland).

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing wat betreft de onthaal- en opvangmogelijkheden in Italië niet afdoende, en voerde geen zorgvuldig onderzoek naar de opvangsituatie. Zo maakt verwerende partij zich schuldig aan een selectieve lezing van de bronnen die ze aanhaalt en schetst ze een té optimistisch beeld van de opvangcrisis in Italië.

2. In de eerste plaats maakt verwerende partij zich schuldig aan een selectieve lezing van de bronnen die ze aanhaalt, en schetst ze een té optimistisch beeld van de opvangcrisis in Italië.

2.1. Betreffende toegang tot de asielprocedure en het daaraan gelinkte opvangsysteem bij aankomst in Italië:

De Verwerende partij haalde aan in de bestreden beslissing dat Verzoeker toegang zal hebben tot de asielprocedure en het daaraan gelinkte opvangsysteem.

Verzoeker betwist niet dat hij recht heeft om bij aankomst zijn asielaanvraag in te dienen maar verschillende recente rapporten wijzen op de vaak lange wachttijden voor Dublin- terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend bij hun eerste passage door Italië. Een recent rapport van de Swiss Refugee Council (SFH) haalt aan als volgt:

"Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation." (stuk 4, p.18)

Verwerende partij stelde dat het SFH-rapport enkel de situatie aankaart in Rome en Milaan en dus niet representatief zou zijn voor het hele Italiaanse grondgebied. Verwerende partij garandeert echter niet dat Verzoeker niet naar Rome of Milaan zal teruggevlogen worden en baseert zich ook niet op recente rapporten die aantonen dat de situatie in de rest van Italië beter is. Het meest recente AIDA-rapport, waarnaar Verwerende partij ook in de bestreden beslissing verwijst, handelt zonder twijfel wel over de situatie van heel Italië.

Uit dit AIDA rapport blijkt in elk geval dat het fenomeen van lange wachttijden zich niet beperkt tot Rome en Milaan. Het stelt dat de toegang tot de reguliere opvang (voor nieuwe aanvragers) weken of zelfs maanden vertraging kan oplopen:

"According to the practice recorded until the end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the "fotosegnalamento" (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration ("verbalizzazione"). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets" (stuk 5, p.62)

Volgens een recent rapport van Artsen zonder grenzen bedraagt de gemiddelde wachttijd tussen de eerste registratie en de effectieve toewijzing van een opvangplaats gemiddeld anderhalve maand, met pieken tot wel drie maanden, (stuk 6, p.11)

Bovendien moet worden opgemerkt dat uit het door verwerende partij zelf aangehaalde AIDA rapport blijkt dat zelfs tijdens de periode dat de specifieke opvang voor Dublin-terugkeerders nog werkzaam was, het voorviel dat geen opvangplaats kon worden gevonden en noodgedwongen zelf alternatieve verblijfplaatsen dienden te zoeken:

"However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements." (stuk 5, p.64)

De mensonwaardige omstandigheden waarin asielzoekers terechtkomen indien ze noodgedwongen in dergelijke zelf-georganiseerde informele verblijfplaatsen moeten verblijven, worden uitgebreid besproken in het reeds aangehaalde rapport van Artsen zonder grenzen.

Ook het SFH-rapport schetst geen rooskleurig beeld van deze alternatieve opvangvoorzieningen.

"The living conditions for asylum seekers and refugees in squats, slums and on the street are abysmal. They live on the margins of society without any prospect of improving their situation. Their everyday life consists of covering their basic needs, such as searching for food and a place to sleep." (stuk 4, p.45)

Een voorbeeld van deze alternatieve opvang is het Selam Palace in Rome.

"Many residents of Selam Palace have protection status in Italy, but Dublin returnees also live there." (stuk 4, p.42) "

"A major problem is the lack of drinking water in the building . Residents are therefore forced to buy mineral water. This is expensive, unpractical and unecological. As the building is situated on the outskirts of the city, residents have to make a considerable effort if they want to eat in a charity-run cafeteria in the city centre. They can only do this once a day at most due to the long distances in Rome. Poor nutrition due to a lack of money and insufficient knowledge of available food in Italy often lead to health-related problems. according to Cittadini del Mondo. People often suffer from bone and muscular problems as well as respiratory diseases." (stuk 4, p. 42-43)

Dat het niet uitzonderlijk is dat asielzoekers zich moeten begeven naar de straat of een dergelijk alternatief opvangcentrum, kan afgeleid worden uit de volgende passages van het SFH-rapport:

"Especially in Rome, a large number of asylum seekers and people with protection status live in squats and slums." (stuk 4, p.42-43)

"Many asylum seekers and people with protection status in Rome are homeless." (stuk 4, p.44)

Verwerende partij haalt tot slot ook aan dat in de luchthavens ngo's werkzaam zijn die de Dublin-terugkeerders helpen bij hun aankomst. Uit het SFH-rapport blijkt nochtans dat deze hulp verre van optimaal is.

"In Rome, the responsible NGO has changed almost every year in recent years due to the way contracts are awarded, while in Milan, the same NGO has been in place for years. This is particularly problematic when a new organization receives the mandate, as it must first find its feet and knowledge is wasted. GUS reports that after its contract had expired, it even had to dismantle and remove the deckchairs it had installed." (stuk 4, P-23)

"According to GUS, the NGO at Rome Airport is informed a month in advance about the exact date and the expected number of transfers from other Dublin countries on a certain day. However, there is no definitive confirmation and no further information is given if the transfer does not take place on that day. for example if the person being transferred lodges a complaint against the Dublin decision in the other Dublin country or goes into hiding, or if the transfer does not take place for some other reason. In addition, the airport NGO is only given very little additional information about the 6 person being transferred. If the person is particularly vulnerable due to physical or mental illness, this makes it more difficult to find adequate care and prepare for their special needs. What's more, the NGO is not always informed about the medical needs of arrivals." (stuk 4, p.23-24)

Bijgevolg moet geconcludeerd worden dat voor het hele Italiaanse grondgebied wachttijden voor opvang veelvoorkomend zijn. Verzoeker loopt dus een reëel risico om bij aankomst in Italië zich te moeten beroepen op de alternatieve, niet door de staat georganiseerde, opvangmogelijkheden of op straat te leven. Verwerende partij liet na in de bestreden beslissing dergelijke wachttijden te vermelden en garanties te bieden dat Verzoeker een snelle toegang zou hebben tot het opvangnetwerk.

3.2. Betreffende de kwaliteit en capaciteit van de opvang zelf

Er zijn inderdaad theoretisch een aantal opvangmogelijkheden in Italië aanwezig voor het profiel van verzoeker. In de praktijk blijkt uit het recente SFH-rapport echter dat deze opvangmogelijkheden niet aan de vraag te kunnen voldoen en zijn de bestaande opvangplaatsen van ondermaatse kwaliteit. Deze opvangmogelijkheden worden hier verder overlopen.

2.2.1 Eerst en vooral kunnen Dublin-terugkeerders in Italië niet langer meer gebruik maken van speciaal voor hen ingerichte opvangplaatsen. Het reeds geciteerde rapport van SFH stelde het volgende:

"The FER projects set up specifically to accommodate people returned to Italy under the Dublin Regulation expired in summer 2015 without replacement. Subsequent projects under the current EU fund AMIF should come into force in August 2016, according to GUS. The project is scheduled to last 24 months." (stuk 4, p.26)

De tijdelijke plaatsen die specifiek werden ingericht om personen die in het kader van de Dublin-verordening door Italië werden terug- of overgenomen zij momenteel dus niet meer open.

Deze vaststelling bracht Uw Raad er recent toe een beslissing van verwerende partij volgens dewelke Dublin-terugkeerders nog steeds terecht konden in specifiek voor hen ingerichte opvangplaatsen te vernietigen (RvV nr. 169 039 van 3 juni 2016).

Het rapport spreekt inderdaad van fondsen die nieuwe opvangplaatsen voor Dublin- terugkeerders zouden moeten creëren. Ondertussen zijn we echter meer dan een jaar verder na de sluiting van deze opvangplaatsen, en zijn deze blijkbaar nog steeds niet geopend. Verzoeker zal hierin dus niet terecht kunnen.

Bijgevolg moeten Dublin-terugkeerders sinds juni 2015 beroep doen op het reguliere opvangnetwerk. Dit wordt ook door verwerende partij bevestigd in de bestreden beslissing.

Verwerende partij wijst er echter op dat het AID A-rapport "geen gewag maakt van problemen ter zake". Verwerende partij voerde echter geen grondig bijkomend onderzoek naar dit reguliere opvangnetwerk,

en concludeert op onzorgvuldige wijze dat verzoeker wel terecht zal kunnen in het reguliere opvangnetwerk.

In de volgende paragrafen wordt dit reguliere opvangnetwerk en zijn tekortkomingen besproken.

2.2.2. Het CAS opvangsysteem is georganiseerd als 'emergency reception centres'. Het is een opvangnetwerk dat niet enkel voorzien is voor Dublin-terugkeerders. Het is wel de opvangplaats waar de meeste Dublin-terugkeerders terechtkomen zoals het rapport van SFH aanhaalt in volgende paragrafen:

"Asylum seekers who are returned to Italy under the Dublin III Regulation usually find accommodation in a CAS or another first-stage reception centre." (stuk 4, p.26)

"People who are transferred to Rome under the Dublin III Regulation and whose asylum application is dealt with by the Questura of Rome are usually accommodated in CAS centres." (stuk 4, p.29)

Verwerende partij maakt in haar beslissing m.b.t. verzoeker geen enkele specifieke verwijzing naar dit opvangsysteem (buiten in een korte verwijzing dat er toekomstplannen zijn om dit systeem te vervangen) en evalueert niet de situatie in dit opvangsysteem. Verzoeker heeft nochtans, zo blijkt uit het SFH rapport, de grootste kans om in dergelijk opvangcentrum terecht te komen.

De kwaliteit van deze opvang laat ver aan de wensen te over zo blijkt uit volgende paragrafen van het SFH rapport:

"The majority (72 percent) of places in the accommodation system are in CAS centres; however there is no publicly available list of centres and their funding and mandates are intransparent. Neither are there any clear national guidelines. CAS are run by various institutions, including municipalities, private organisations and NGOs. Management often lacks experience in dealing with asylum seekers. Many centres are very remote, overfull and unsuitable. There are also reports of very poor hygienic standards. Due to the dramatic increase in the number of centres and constant changes to management, staff are often unqualified and/or overworked." (stuk 4, p. 28-29)

"CAS centres are contracted out every six months: the resulting financial insecurity hinders the establishment of good, sustainable projects. To be awarded a contract, operators apply together with an accommodation (unlike contracts for Centri governativi di prima accoglienza), which means that both the management and location can change." (stuk 4, p.29)

Asielzoekers en Dublin-terugkeerders zoals verzoeker lopen bovendien grote kans om een zeer lange tijd in deze ongewenste situatie te verblijven. Het CAS opvangnet is in de praktijk geen tijdelijke verblijfplaats voor mensen als Verzoeker. Dat bewijst ook het volgend fragment:

"Theoretically, new arrivals should only stay in a CAS for a short time until accommodation can be found in a SPRAR. However, as the SPRAR system does not have sufficient places, most people stay in CAS for longer or for the whole duration of their asylum procedure. There used to be a maximum duration for a stay in a CAS, but this restriction was lifted. People can stay in a CAS centre at least until their asylum request has been approved or rejected. If the person appeals against a rejection of their asylum application, they are given the same status as an asylum seeker and can also stay in the centre. However, in some CAS centres, people have to leave 15 days after receiving their asylum decision. In these cases, there is a high probability that they will end up on the street." (stuk 4, p.29)

2.2.3. De Verwerende partij verwijst wel in haar beslissing specifiek naar de SPRAR opvang. Dit is onderdeel van de 'second stage reception' opvang en Dublin-terugkeerders kunnen hier inderdaad tot toegelaten worden. Deze opvangplaatsen staan echter niet enkel open voor Dublin-terugkeerders. Meer nog, Dublin-terugkeerders maken een heel klein deel uit van het totaal aan personen die in SPRAR opvang verblijven.

"In 2014, only around four percent of people accommodated in the SPRAR system were Dublin cases." (stuk 4, p.33)

Het lage aantal van Dublin-terugkeerders in deze opvangplaatsen is omdat de prioriteit bij andere groepen ligt. Zo wordt voorrang verleend aan personen die hun asielaanvraag positief beantwoord zien en aan kwetsbare personen:

"SPRAR was instructed by the Ministry of the Interior to give priority to integrating people from first-stage reception centres who had been granted asylum into the SPRAR system in order to free up accommodation places in the CAS centres for new asylum seekers" (stuk 4, p.35)

"Vulnerable people are also given priority." (stuk 4, p.35)

Bovendien kamt de SPRAR opvang met grote tekorten in het aantal plaatsen.

"Despite a considerable increase in the number of beds, the capacity in SPRAR centres is insufficient. Therefore, many people never have access to a second-stage reception centre." (stuk 4, p.14)

De Verwerende partij verwijst naar de uitbreiding van het aantal plaatsen in het SPRAR-netwerk. In het aangehaalde SFH-rapport wordt dit ook aangehaald en verzoeker wil dan ook zeker niet beweren dat Italië geen inspanningen doet om de ondercapaciteit aan te pakken. Dit verandert echter niets aan de conclusie dat er, ondanks de extra inspanningen, nog steeds onvoldoende bedden zijn.

"However, it is still not enough by far, considering that people in the 92,000 places in first-stage reception centres are theoretically waiting to be given a place in the SPRAR system. As SPRAR has far fewer places than CAS, SPRAR centres are normally always full and places can only be allocated to a small number of asylum seekers and beneficiaries of protection." (stuk 4, p.34)

Het SFH-rapport concludeert m.b.t. de kans om opgevangen te worden in SPRAR opvang als volgt: "Allocation seems to be random and, in a certain sense, a matter of luck." (stuk 4, p.38)

Naast het feit dat verzoekers profiel hem een zeer kleine kans geeft om een plaats in een SPRAR te verkrijgen, is de kwaliteit van dergelijke opvang ook sterk achteruit gegaan door het stijgend aantal bedden.

"The SPRAR system offers good support for those who can find a place. However, because of the dramatic increase in the number of places, it is impossible to ensure the same high quality standards as when there were fewer places." (stuk 4, p.38)

Door enkel te verwijzen naar het feit dat er meer plaatsen bijgekomen zijn in het SPRAR opvangnetwerk, laat Verwerende partij na een grondige analyse te maken van de concrete situatie van Verzoeker en de kwaliteit van deze opvangplaatsen. Verzoeker is echter niet gebaat met goede intenties, maar met garanties en resultaten. Dit is een nietszeggend argument, indien dit zich niet concreet vertaalt naar gegarandeerde opvangplaatsen.

2.2.4. Verder bestaat de kans dat Verzoeker terecht komt in CARA opvang

De CARA opvangplaatsen blijven open tot wanneer de Regional Hubs in werking zijn (stuk 4, p.27). Het SFH-rapport wist het volgende te melden over de CARA opvangplaatsen:

"These centres are often large and very remote. The quality varies considerably and integration measures therefore differ accordingly. Some are mass accommodation with little support." (stuk 4, p.27)

Ook in de CARA opvangplaatsen verandert het management elke drie jaar waardoor uiterst belangrijke ervaring verloren gaat.

"These centres are contracted out every three years. The building remains the same, but the management changes." (stuk 4, p.28)

Het AIDA-rapport bevestigt:

"CARA do not all offer the same reception services. Their quality of assistance varies between facilities and sometimes fails to meet adequate standards, especially regarding the provision of legal and psychosocial assistance.²⁵⁵ Identification, referral and care provided to vulnerable individuals is often inadequate due to low levels of coordination among stakeholders, an inability to provide adequate legal and social support as well as the necessary logistical follow-up.²⁵⁶ Finally, the monitoring of reception conditions by the relevant authorities is generally not systematic and complaints often remain unaddressed.²⁵⁷ As mentioned above, LD 142/2015 provides for a monitoring system in reception centres by the Prefecture through the social services of Municipalities.²⁵⁸" (stuk 5, p.65)

"In fact, where there is no place available in neither SPRAR nor CARA, the Prefecture nevertheless sends asylum seekers to one of those structures, thereby exceeding their maximum reception capacity. As a result, this causes overcrowding and a deterioration of material reception conditions (see the section on Conditions in Reception Facilities)." (stuk 5, p.65)

Ook deze soort opvangplaatsen vergeet Verwerende partij te analyseren en ook m.b.t. deze opvangplaatsen worden meerdere tekortkomingen vastgesteld door recente rapporten.

Bijgevolg, als de Verzoeker het geluk heeft om in een van de opvangsystemen terecht te komen (waarvoor hij geen garantie heeft gekregen van Verwerende partij), zal dat hoogstwaarschijnlijk in een CAS of CARA opvang zijn. Verwerende partij liet na deze opvangsystemen zelfs te vermelden laat staan te analyseren. Een analyse van deze opvangsystemen doet besluiten dat er systematische tekortkomingen aanwezig zijn die ertoe kunnen leiden dat Verzoeker op een mensonwaardige manier behandeld wordt. In het door Verwerende partij wel aangehaalde SPRAR opvang komen weinig Dublin-terugkeerders terecht en ook hier geeft Verwerende partij niet de garantie dat Verzoeker in deze instanties zal terechtkomen. Door de toestroom aan asielzoekers en de voorkeur die op een andere groep ligt, lijkt de kans dan ook klein dat Verzoeker hier een verblijfplaats vindt. Bovendien, moet er zelfs dan gewezen worden op de tekortkomingen van dit opvangnetwerk, iets wat Verwerende partij ook nagelaten heeft. Verwerende partij heeft zich gelimiteerd tot het verwijzen naar de toekomstplannen van de Italiaanse overheid inzake opvang van asielzoekers ('zullen samengevoegd worden') en tot het verwijzen naar initiatieven ('meer plaatsen') zonder te kijken of het probleem (gebrek aan menswaardige opvang) daarmee is opgelost. De rapporten van SFH en AIDA werden door Verwerende partij fragmentarisch gelezen en de extra bronnen waarop Verwerende partij zich beroep zijn sterk verouderd.

3. Ten tweede, en belangrijker nog, hield verwerende partij niet voldoende rekening met de massale instroom van nieuwe asielzoekers in Italië de laatste maanden. Deze zeer grote toename van het aantal asielzoekers in Italië maakt de opvangcrisis in Italië enkel maar groter.

De update van het UNCHR van december 2016 geeft aan dat in 2016 181.436 asielzoekers toekwamen via de zee in Italië. Ten opzichte van 2015 is dit een toename van 18%. 78% werd opgevangen in tijdelijke infrastructuur, (stuk 7)

Deze zeer grote toename van het aantal asielzoekers in Italië maakt de opvangcrisis in Italië enkel maar groter.

Verwerende partij hield met deze massale toestroom van nieuwe asielzoekers in Italië geen rekening. Het vermeldde deze toestroom enkel kort en besloot dat hieruit Verzoeker nog altijd niet zelf kan kiezen in welke lidstaat hij zijn asielaanvraag indient. Verwerende partij had echter meer rekening moeten houden met deze massale toestroom als deze logischerwijze gevolgen heeft voor de capaciteit en kwaliteit van de aanwezige opvang.

Ondanks het feit dat verwerende partij op de hoogte was of diende te zijn van de massale toestroom van migranten in Italië, wordt hiermee totaal geen rekening gehouden in de bestreden beslissing. Dit vormt dan ook een duidelijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verwerende partij stelde de bestreden beslissing niet op landeninformatie die voldoende up-to-date is, ondanks het feit dat ze alle nodige rapporten in handen had of diende te hebben.

Door geen rekening te houden met de massale toestroom van nieuwe asielzoekers in Italië in 2016, waardoor het reeds overbelaste asiel- en opvangsysteem nog verder onder druk kwam te staan, ging verwerende partij uiterst onzorgvuldig te werk, en werd de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden. Het is alom bekend dat Italië reeds sinds 2014 ernstige problemen heeft met betrekking tot de opvangcapaciteit, en dat de Italiaanse overheid grote moeilijkheden om de menselijke waardigheid van asielzoekers te garanderen kent. Door de massale toename van asielzoekers sindsdien, zijn de problemen hieromtrent enkel maar toegenomen. Hierdoor zijn er ernstige aanwijzingen op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Gezien de problematische situatie in Italië, had verwerende partij voor verzoeker schriftelijke garanties moeten vragen aan de Italiaanse overheid aangaande een correcte behandeling van zijn asielprocedure en de mogelijkheid tot opvang. Deze garanties ontbreken echter compleet. Italië werd Verwerende partij ging uiterst onzorgvuldig te werk door de bestreden beslissing te nemen zonder voorafgaandelijk individuele garanties voor verzoeker te vragen aan de Italiaanse autoriteiten."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt in het enig middel een schending voor van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de

vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij betoogt dat het bestuur zich schuldig zou maken aan een selectieve lezing van de bronnen die ze aanhaalt. Het SFH rapport zou gewag maken van lange wachttijden van Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hadden ingediend. Uit het AIDA rapport zou blijken dat de lange wachttijden zich niet beperken tot Rome of Milaan. Het AIDA rapport zou erop wijzen dat het reeds is voorgevallen dat geen opvangplaats kon worden gevonden en dat noodgedwongen zelf alternatieve verblijfplaatsen dienden te worden gezocht. Het SHF rapport zou evenmin een rooskleurig beeld scheppen van de alternatieve opvangstructuren. Uit het SFH rapport zou blijken dat de NGO hulp verre van optimaal is. Dublinterugkeerders zouden niet langer gebruik kunnen maken van speciaal voor hen ingerichte opvangplaatsen omdat ze niet meer open zijn, waardoor ze beroep moeten doen op het reguliere opvangnetwerk. Hij wijst op de tekortkomingen in het reguleren opvangnetwerk. Dublinterugkeerders zouden geen SPRAR opvang kunnen genieten. Door enkel te verwijzen dat er meer plaatsen zijn bijgekomen in het SPRAR opvangnetwerk zou zij nagelaten hebben een grondige analyse te maken. Hij verwijt de verwerende partij geen melding gemaakt te hebben van de CAS of CARA opvang, waarin hij waarschijnlijk zou terechtkomen, moest hij opvang geboden worden. Er zou niet afdoende rekening gehouden zijn met de massale toestroom van asielzoekers.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier en meer bepaald uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. Verwerende partij heeft bij dit onderzoek rekening gehouden met volgende internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM:

- UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013;
- Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, last updated tot December 2015;
- Italian Council for Refugees (CIR), "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014;
- Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivee massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014;
- AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015;
- SFH, "Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien", Bern, augustus 2016;
- <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>
- "Third Resettlement and Relocation forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015
- EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië
- EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland.
- EHRM 13.01.2015, nr. 51428/10 A.M.E v. Nederland

Het bestuur oordeelde dat uit die gezaghebbende rapporten en arresten blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen.

Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers, blijkt uit voormelde rapporten dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang tot heeft en asielaanvragen wel degelijk worden behandeld zodat niet op voorhand vaststaat dat verzoekende partij niet zal worden behandeld overeenkomstig de Europese regelgeving. Temeer nu de raadsman van verzoeker op de hoogte is van de initiatieven die hij kan nemen, en hem hieromtrent kan informeren.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat in die beslissing tevens rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, alsook de actuele situatie in Italië, de grote toestroom van immigranten dat Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoont dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat voormelde overwegingen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker naar allerhande bronnen en arresten verwijst en daaruit citeert, doch nalaat die bronnen op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Verwerende partij benadrukt dienaangaande de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Uit het Dublinverhoor blijkt dat verzoeker in België een asielaanvraag wilde indienen omdat hij een journalist kent die er vaak komt en er goede dingen over vertelde.

Hij gaf aan ook voor België te hebben gekozen omwille van het voetbal. Gevraagd naar een mogelijke overdracht aan Italië verklaarde hij geen probleem te hebben met Italië, maar toch in België te willen blijven.

Verzoeker bracht tijdens het Dublinverhoor geen andere redenen naar voren waaruit blijkt dat hij zich zou verzetten tegen een overdracht naar Italië.

In de bestreden beslissing werd tevens ingegaan op de schriftelijke tussenkomst van zijn raadsman en verzoeker betwist niet dat hieromtrent afdoende op werd gerepliceerd.

Verzoeker legde zodoende geen verklaringen af die wijzen op een onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Hij verklaarde verder gezond te zijn en geen gezondheidsproblemen te kennen en hij is bovendien meerderjarig. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk welke bijkomende garanties nog gevraagd dienden te worden gelet op de recente bronnen zoals beschreven in de beslissing. Verwerende partij heeft een zorgvuldig onderzoek gevoerd naar de algemene situatie in Italië en de specifieke situatie van verzoeker. Gezien verzoeker geen enkel element heeft aangehaald dat kan wijzen op enige kwetsbaarheid kan hij in casu niet worden gevolgd waar hij stelt dat verwerende partij naast dit voormeld zorgvuldig onderzoek, ook nog bijkomende individuele garanties had moeten vragen omtrent de opvangmodaliteiten. (RvV 13 april 2015, nr. 143 014)

Verwerende partij verwijst in dit verband naar het zeer recent arrest *Ali and others v. Switzerland and Italy* (decision n°30474/14, 4/10/2016), waarin het EHRM stelt dat zij reeds oordeelde dat een overdracht van een volwassen asielzoeker, waaronder inbegrepen diegene die medische hulp nodig hebben, maar die niet in kritieke toestand verkeren, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 EVRM:

"36. As to the second applicant, the Court recalls that it has already concluded that the transfer from Switzerland to Italy of adult asylum seekers, including those requiring medical treatment but who are not critically ill, would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention (*A.S. v. Switzerland*, no. 39350/13, § 38, 30 June 2015; *A.M. v. Switzerland* (dec), no. 37466/13, § 20, 3 November 2015). Since the second applicant is an adult and has not established that he is critically ill, the Court does not see any reason to depart from its conclusions in the above-mentioned cases."

Verzoeker toont verder niet aan dat het bestuur een verkeerde of onvolledige lezing zou hebben gemaakt van de rapporten die werden gebruikt bij de beoordeling van de overdracht van verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten. Uit die rapporten kan immers geen beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië worden afgeleid. Uit de bestreden beslissing, de door verzoeker aangehaalde passages en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers.

Er worden door de Italiaanse overheid terdege tal van inspanningen geleverd om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen. Italië heeft ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein.

In de bestreden beslissing werd melding gemaakt van de uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten waarmee Italië wordt geconfronteerd. Er wordt evenwel geoordeeld dat dit gegeven niet automatisch betekent dat verzoeker na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Uit de door de verwerende partij geconsulteerde rapporten blijkt dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd die specifiek gericht is op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen.

Uit publicaties van het ECRE Weekly Bulletin dd. 30 april 2015 blijkt overigens dat naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten nogmaals wordt opgedreven. Het SPRAR opvangnetwerk, dat 32.000 personen kan herbergen, werd in het leven geroepen. Indien die vol zitten, dan worden de mensen naar het vasteland getransfereerd waar zij in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Door verwerende partij werd bijgevolg wel degelijk gemotiveerd om welke redenen de voormelde rapporten niet negatief kunnen worden geïnterpreteerd.

Het staat derhalve buiten kijf dat Italië de nodige inspanningen levert om in opvang te voorzien.

Zie dienaangaande tevens het recent arrest van de Raad van 29 november 2016 met nummer 178.688: "Verzoekster gaat er aldus ook aan voorbij dat verweerder zelf aangeeft dat de tijdelijke opvang voor Dublin-terugkeerders die met deze middelen werd gefinancierd intussen werd stopgezet en Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk en het AIDA-rapport in dit verband geen problemen meldt. Er wordt melding gemaakt van een sterke toename van de opvangcapaciteit de voorbij vier jaar en blijvende maatregelen die op dit punt worden genomen. Concreet wordt gewezen op zeer recente informatie van 19 oktober 2016 inzake concrete plannen, in samenspraak met de gemeentes, voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk. Verzoekster weerlegt met haar betoog prima facie de beoordeling in de bestreden weigeringsbeslissing niet dat er in het licht van de sterk toegenomen opvangcapaciteit en de blijvende maatregelen die worden genomen om de opvangcapaciteit te versterken, geen structurele tekortkomingen blijken die verhinderen dat Dublin-terugkeerders worden overgedragen aan Italië.

(...)

Zoals reeds werd geduid, zijn in de luchthaven van Rome ook NGO's actief die Dublin-terugkeerders begeleiden en ondersteunen. Er blijkt niet dat kan worden aangenomen dat op voorhand vast staat dat voor verzoekster bij haar overdracht geen plaats zal zijn in een opvangfaciliteit. De Raad stelt vast dat verzoekster de conclusies die worden getrokken uit het AIDA-rapport en het SHF rapport van 2016, prima facie niet weerlegt."

Verder dient te worden opgemerkt dat op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") een plan werd onthuld voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>)

Ook in het SFH-rapport wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Aangaande het SFH-rapport luidt de bijlage 26 verder als volgt (eigen onderlijning):

"Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene

der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar deze tekortkomingen zijn niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt."

Verwerende partij motiveert duidelijk om welke redenen er wordt geoordeeld dat, ondanks het gegeven dat er in het voormeld rapport gewag wordt gemaakt van tekortkomingen, die niet in die mate en op een dergelijke schaal aanwezig zijn dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Uit het AIDA rapport up to date tot december 2015 blijkt op pagina 62 dat opvang kan worden genoten, nadat een asielaanvraag werd ingediend:

"The LD 142/2015 clarifies that the reception measures apply from the moment applicants have manifested their willingness to make an application for international protection, and that access to the reception measures is not conditioned upon additional requirements. However, access to SPRAR centres is only granted to destitute applicants. Destitution is evaluated by the Prefecture on the basis of the annual social income (assegno sociale annuo).

According to the practice recorded until the end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the "fotosegnalamento" (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration ("verbalizzazione"). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions."

Op pagina 64 van het AIDA rapport blijkt het volgende:

"If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed the reception system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARA. However, they may be accommodated in these centres in case places are available to allow them to restart the administrative procedure to obtain a permit of stay."

Verzoeker diende niet eerder in Italië asielaanvraag in, wat hij geenszins betwist en wat impliceert dat hij aldaar nog niet is opgenomen in het opvangsysteem voor asielzoekers.

M.b.t. tot het recht op opvang oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 180.286 d.d. 2 januari 2017 onder meer wat volgt:

"(...) Prima facie wordt aldus bevestigd dat de intrekking van de materiële opvangvoorzieningen zoals voorzien in het betreffende Italiaanse decreet enkele toepassing vindt in de situatie van asielzoekers in Italië die hun toegewezen opvangplaats verlaten zonder verwittiging of toestemming. In casu diende verzoeker in Italië geen asielaanvraag in en genoot zij aldus in deze lidstaat op geen enkel ogenblik opvang als asielzoeker, zodat prima facie niet blijkt dat zij thans dienstig kan verwijzen naar de aangehaalde sanctie van intrekking van de materiële opvangvoorzieningen als asielzoeker kan voorhouden dat zij op deze grond niet langer gerechtigd zal zijn op opvang. Aldus toont zij prima facie ook niet aan dat het gestelde in de bestreden weigeringsbeslissing in strijd is met de gegevens zoals deze blijken uit het administratief dossier of dat op dit punt verduidelijkingen of garanties dienden te worden verkregen vanwege de Italiaanse autoriteiten.

Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat, zoals reeds werd aangeduid, de opvangrichtlijn toelaat dat de opvang van een asielzoeker wordt ingetrokken in onder meer de situatie dat de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats wordt verlaten zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien toestemming vereist is, zonder toestemming. Dit dient evenwel op gemotiveerde wijze te gebeuren en wanneer de verzoeker wordt opgespoord of zich vrijwillig bij de betrokkene instantie meldt, dient een met redenen omklede, op de redenen voor de verdwijning gebaseerde beslissing te worden genomen inzake het opnieuw verstrekken van sommige of alle ingetrokken materiële opvangvoorzieningen. Het enkele gegeven dat een beslissing tot intrekking van de materiële opvangvoorzieningen wordt genomen indien een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder

verwittiging dan wel toestemming verlaat, houdt nog niet per definitie in dat een reëel risico blijkt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De Raad merkt op dat blijkens het SFH rapport (p. 28), er is voorzien in een procedure tot het herkrijgen van opvang bij de bevoegde perfectuur. Hierbij wordt rekening gehouden met situaties van bijzondere kwetsbaarheid die een omvang noodzaken. Verzoekster maakt prima facie geenszins aannemelijk dat deze procedure dan in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te bekomen dat in geval van prangende redenen in het licht van artikel 3 van het EVRM niet opnieuw opvang kan worden verkregen.(...)

Er wordt uitdrukkelijk aangegeven dat voor asielzoekers die nog geen asielaanvraag indienden in Italië deze NGO's kunnen voorzien in een opvangplaats (SFH rapport, p.25). Andermaal toont verzoekster prima facie aldus niet aan dat zij bij overdracht aan Italië zal verstoken blijven van opvang.(...)"

Ook in casu maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij verstoken zal blijven van enige opvang.

Verzoeker zal na overdracht aan Italië de mogelijkheid hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en hij zal niet verwijderd worden naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek.

Verzoeker toont niet aan dat er geen Dublin-overdrachten meer mogen geschieden naar Italië.

In een zeer recent arrest met nr. 179.214 d.d. 12 december 2016, gewezen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, stelde de Raad m.b.t. de algemene rapporten waarnaar het bestuur ook in casu omtrent motiveerde wat volgt:

"(...) De verweerder heeft dus omstandig gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissing weergegeven bronnen. (...)

Verzoekster betwist niet dat blijkens het door de verweerder gehanteerde rapport van OSAR / SFH dat de NGO in de luchthaven van Rome de Dublin-terugkeerder begeleiden in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk indien de terugkeerder, quod in casu, nog geen asielaanvraag had ingediend voorafgaand aan zijn vertrek uit Italië. (p. 25 van het OSAR/ SHF rapport, augustus 2016)'(...)"

Verzoeker verwijst tevens naar het AIDA rapport up to date tot december 2015 en het SFH rapport, doch toont niet aan als zou verwerende partij er een verkeerde of onvolledige lezing hebben gemaakt van diezelfde rapporten.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze de conclusies die worden getrokken uit het AIDA rapport en het SHF rapport van 2016 of de recente informatie van 19 oktober 2016 weerlegt.

Waar verzoeker betoogt dat er een lange duurtermijn is vooraleer er een opvangplaats wordt toegekend, dient te worden opgemerkt dat het AIDA-rapport waarnaar de verzoeker verwijst enkel toelaat vast te stellen dat niet 100% van de asielzoekers onmiddellijk een opvangplaats verkrijgen.

De Raad oordeelde overigens in haar arrest nummer 183.274 van 1 maart 2017 in het kader van de door verzoeker opgestarte vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat verzoeker niet aantoont dat de situatie waarbij er door de Dublin-terugkeerders eventuele wachttijden moeten worden doorlopen en tijdelijk opvang moet worden onderzocht in de "alternatieve opvangvoorzieningen" die hij beschrijft, alvorens ze in het reguliere opvangnetwerk terechtkomen, een "leven of severity" bereikt die voldoet aan de drempels die het EHRM in zijn rechtspraak hanteert om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen.

De Raad oordeelde verder in dat arrest dat verzoeker niet aantoont dat de klachten die hij heeft met betrekking tot opvangsysteem vandaag nog actueel zijn en dat verzoeker inzake het terecht komen in een CAS of CARA-opvang eerder hypothetisch overkomt. Verder stelde de Raad dat het rapport weliswaar gewag van punctuele problemen, maar hieruit blijkt geen systematisch falen dat een afzien van een overdracht op grond van artikel 3 EVRM zou rechtvaardigen.

Zie dienaangaande ook het arrest van 25 januari 2017 met nummer 181.217 dat verzoekers betoog reeds volledig weerlegde:

"Waar verzoeker betoogt dat erop alludeert dat er een lange duurtermijn is vooraleer er een opvangplaats wordt toegekend, stelt de Raad vast dat het AIDA rapport waarnaar de verzoeker verwijst enkel toelaat vast te stellen dat niet 100% van de asielzoekers onmiddellijk een opvangplaats verkrijgen. Voor wat betreft Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, blijkt dat zij bij hun aankomst in de luchthaven een asielaanvraag moet indienen. Zij zullen een afspraak bekomen bij de bevoegde Questura om een zgn. verbalizzazione te bekomen. (p. 22 van het SFH rapport, augustus 2016) (noot: Questura slaat op de migratiedienst van de Italiaanse politie). Uit het rapport blijkt dat indien er geen uitdrukkelijk akkoord is van Italië voor de over- of terugname van de asielzoeker, quod in casu, de persoon in kwestie altijd zal worden overgebracht naar Rome of Milaan. De modaliteiten van de overdracht worden op voorhand vastgelegd op basis van de Dublin-verordening. De Dublin-terugkeerders ontvangen van de grenspolitie in de luchthaven een uitnodiging die informeert welke Questura in casu bevoegd is voor hun asielaanvraag. In de luchthavens van Rome en Milaan is er een NGO ter plaatse om advies en bijstand te verlenen aan Dublin-terugkeerders. Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, moeten hun aanvraag voorleggen aan de Questura die bevindt in de luchthaven. (p. 23 van het SFH rapport, augustus 2016)

(...)

Uit het rapport blijkt dat de NGO die actief is op de luchthaven van Rome (Fiumicino) op voorhand wordt ingelicht van de komst van Dublin-terugkeerders. Bij aankomst worden Dublin-terugkeerders door de grenspolitie op het vliegtuig gezocht en worden zij begeleid tot het bureau van de Questura op de luchthaven. Er worden vervolgens vingerafdrukken en een foto genomen. De NGO wordt ingelicht over de juridische situatie van de betrokken Dublin-terugkeerders en de stand van zaken in hun asielprocedure, zodat de NGO-in staat is hen in te lichten en bij te staan. Te Rome zal de NGO zich organiseren om opvang te zoeken voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië en waarvoor de Questura van Rome bevoegd is voor de verdere behandeling van de asielaanvraag. Het rapport concludeert dat Dublin-terugkeerders die aankomen in Rome toegang hebben tot een NGO die bijstand kan verlenen aan personen die nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië, wat in deze het geval is. (p. 25-26 van het van het SFH rapport, augustus 2016) Het besluit van de verwerende partij dat er in Rome een NGO operationeel is die bijstand verleent aan Dublin-terugkeerders berust dus op goede gronden. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij onredelijk lang zal moeten wachten voor hij bij de bevoegde Questura een verbalizzazione kan bekomen die vereist is om toegang te krijgen tot het reguliere opvangnetwerk. Uit het AIDA rapport (december 2015) blijkt dat Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (AIDA rapport, p. 67), en dat het AIDA rapport geen gewag maakt van problemen ter zake. Verzoeker betwist niet dat uit het door de verweerder gehanteerde rapport van SFH blijkt dat de NGO in de luchthaven van Rome de Dublin-terugkeerder begeleidt in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk indien de terugkeerder, quod in casu, nog geen asielaanvraag had ingediend voorafgaand aan zijn vertrek uit Italië, (p. 25 van het van het OSAR / SHF rapport, augustus 2016) Uit het vermeld AIDA rapport blijkt dat (p. 60 e.v.) er in het reguliere opvangnetwerk een onderscheid moet worden gemaakt tussen zgn. eerste- lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (GARA, CDA, CAS en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers-kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk.

Uit het SFH rapport 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders voor wie de Questura van Rome bevoegd is of wordt, meestal worden opgevangen in een CAS. Uit de verdere informatie van het SFH-rapport blijkt dat deze CAS worden beheerd door diverse instellingen, met name gemeenten, privé-organisaties of NGO's. De NGO die actief is op de luchthaven te Rome, ontvangt een lijst met beschikbare CAS plaatsen. Indien er geen beschikbare CAS plaatsen zijn, dient de NGO zich te richten tot de prefectuur om een ander opvangadres te verkrijgen. Hieruit blijkt dus dat de NGO te Rome voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals de verzoeker, in eerste instantie een opvangplaats zal voorzien hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn. Verzoekers kritiek met betrekking tot de werking en personeelsswissels van de NGO leidt er niet toe vast te stellen dat er ernstige dysfuncties zijn die er toe leiden dat verzoeker wordt verstoken van opvang. Ook waar hij nog wijst op het feit dat niet aan de NGO wordt bevestigd of de overdracht doorgaat, of er wijzigingen zijn, zijn er in de voorliggende zaak geen elementen voorhanden die wijzen op een plotse wijziging van het tijdstip van overdracht. Bovendien blijkt dit, volgens het SFH-rapport, vooral problematisch wanneer er sprake is van een bijzonder kwetsbaar profiel, wegens psychische of fysieke gezondheidsproblemen, wat voor verzoeker niet het geval blijkt. Verzoeker uit ook kritiek op de opvang in de CAS centra. Uit de door verzoeker aangehaalde passages blijkt dat deze kritiek in eerste instantie

betrekking heeft op een gebrek aan transparantie van de financiering en het management van deze centra, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker daarbij in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen.

Tenslotte wijst de Raad er nog op dat uit het AIDA rapport december 2015 blijkt dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien (p. 65).

In het licht van wat voorafgaat blijkt dat noch verzoekers uiteenzettingen noch de informatie uit het administratief dossier op het eerste gezicht toelaten om vast te stellen dat verzoeker verstoken zal blijven van adequate opvang bij een terugkeer naar Italië.

Wat betreft de verwijzing naar gebrekkige opvang in overbevolkte opvangplaatsen, merkt de Raad op dat verzoeker geen rekening houdt met de recente informatie in de bestreden beslissing die erop wijst dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië. Uit het AIDA rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in de eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doorvloeien naar de tweedelijnsopvang, in het zgn. SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Verzoeker maakt op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk dat hij niet op een redelijke tijdsperiode zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum. Daarenboven kunnen in de informatie die de verzoeker ter zake naar voor brengt geenszins concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA of SPRAR centra in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die verzoekers grondrechten zouden aantasten.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt de verzoeker prima facie niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verweerder over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn."

Verzoeker betwist niet dat Dublin-terugkeerders in de luchthavens van Rome en Milaan worden begeleid en ondersteund door NGO's die er actief zijn. Ook deze NGO's kunnen blijkens de door het bestuur gehanteerde rapporten van AIDA en SFH opvangvoorzieningen bieden, dan wel de Dublin-terugkeerders begeleiden in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk indien de terugkeerders, quod in casu, nog geen asielaanvraag had ingediend voorafgaand aan zijn vertrek uit Italië.

"(...) Uit het vermeld AIDA rapport blijkt dat (p. 60 e.v.) dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk.

Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders voor wie de Questura van Rome bevoegd is of wordt, meestal worden opgevangen in een CAS. Uit de verdere informatie van het SFH-rapport blijkt het volgende: "In Rom versucht die NGO am Flughafen für Personen, die vor ihrer Überstellung nach Italien noch kein Asylgesuch in Italien gestellt haben und folglich die Questura Rom für die Durchführung des Asylverfahrens zuständig ist, eine Unterkunft zu organisieren." (p. 27) en "Die CAS werden von verschiedenen Institutionen geführt, unter anderem von Gemeinden, Privatorganisationen oder auch von NGOs." (p. 31). Hieruit blijkt dus dat NGO's voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals de verzoeker, in eerste instantie een opvangplaats wordt voorzien hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn. Uit het AIDA rapport december 2015 blijkt voorts dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien (p. 65). (...)" (arrest nr. 178.244 d.d. 23 november 2016)

Uit het AIDA-rapport blijkt wel degelijk dat Dublin-terugkeerders, eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat verzoeker aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst.

Verzoekers kritiek met betrekking tot de werking en personeelsswissels van de NGO leidt er niet toe vast te stellen dat er ernstige dysfuncties zijn die er toe leiden dat verzoeker wordt verstoken van opvang.

Ook waar hij nog wijst op het feit dat niet aan de NGO wordt bevestigd of de overdracht doorgaat, of er wijzigingen zijn, zijn er in de voorliggende zaak geen elementen voorhanden die wijzen op een plotse wijziging van het tijdstip van overdracht. Bovendien blijkt dit, volgens het SFH-rapport, vooral problematisch wanneer er sprake is van een bijzonder kwetsbaar profiel, wegens psychische of fysieke gezondheidsproblemen, wat voor verzoeker niet het geval blijkt. Verzoeker uit ook kritiek op de opvang in de CAS centra. Uit de door verzoeker aangehaalde passages blijkt dat deze kritiek in eerste instantie betrekking heeft op een gebrek aan transparantie van de financiering en het management van deze centra, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker daarbij in mensenwaardige omstandigheden zal terechtkomen. (RvV 25 januari 2017, nummer 181.217)

Daarenboven kunnen in de informatie die de verzoeker ter zake naar voor brengt geenszins concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA of SPRAR centra in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die verzoekers grondrechten zouden aantasten. (RvV 25 januari 2017, nummer 181.217)

Met het citeren van een enkele passages uit het AIDA-rapport en het rapport van het SFH en zijn selectieve lezing maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bronnen zoals door verwerende partij aangewend, niet actueel of incorrect zijn of slechts een al te selectieve lezing zouden inhouden.

De omstandigheid dat een groot aantal vluchtelingen de EU binnenkomen via Italië (Middellandse Zee), houdt geenszins in dat al die personen een asielaanvraag indienen in Italië en aldus enkel door de Italiaanse autoriteiten dienen te worden opgevangen. Verzoeker bevindt zich thans niet in de situatie dat hij de Italiaanse grens bereikt via de Middellandse Zee, hij wordt aan de Italiaanse autoriteiten overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening. Uit de door verwerende partij beoordeelde bronnen blijkt overigens dat de opvangcapaciteit in Italië werd verhoogd ingevolge de toestroom van asielzoekers.

De drama's die zich op de Middellandse Zee voordoen en het toenemend aantal asielzoekers in heel Europa kunnen niet worden toegerekend de Italiaanse autoriteiten, die er alles aan doen om dienaangaande dergelijke drama's te vermijden.

Uit een lezing van de informatie opgenomen in de door verwerende partij aangehaalde rapporten, blijkt niet dat de opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders te lijden hebben onder de verhoogde instroom noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of enigszins aanleiding geeft te overwegen dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending aantoont van artikel 3 EVRM en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aannemelijk.

De geldende regelgeving werd geëerbiedigd, de motivering van de bestreden beslissing laat toe om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving en er wordt niet aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is niet ernstig."

4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij het rechtszekerheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan

worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 22.7 van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt nu vingerafdrukkenonderzoek aan het licht bracht dat zijn vingerafdrukken op 24 augustus 2016 in Italië werden geregistreerd vanwege illegale binnenkomst en de Italiaanse autoriteiten het aan hen gerichte overnameverzoek niet binnen de in artikel 22.1 van de Dublin III-verordening gestelde termijn hebben beantwoord en de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door de verzoeker tijdens zijn Dublinverhoor en de door zijn raadsvrouw bij tussenkomst op 30 november 2016 aangevoerde elementen, op de algemene situatie in Italië inzake onthaal- en opvangvoorzieningen en de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, evenals op de specifieke situatie van de verzoeker als “een in 1994 geboren alleenstaande man zonder kinderen”, die “verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren”.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze

omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75, en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij, moet deze partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

Specifiek in het kader van de onderhavige zaak, die een Dublinoverdracht naar Italië behelst, dient te worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof voor Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of*

bestraffingen”, dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling niet voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, §§ 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen, neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-verordening), tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, § 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een de verzoekende partij over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, § 94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoort tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming. Deze kwetsbaarheid wordt nog bijkomend benadrukt in het geval het families met kinderen betreft waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn aan hun leeftijd om te vermijden dat deze een situatie van stress en angst met zich brengen en bijzonder traumatiserende gevolgen zouden hebben voor hun psychisch welzijn (cf. EHRM 7 juli 2015, V.M./België, §§ 136-138).

Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt verder dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin III-verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Derhalve gaat de Raad na of er in het licht van de algemene situatie in Italië met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Italië.

Bijgevolg dient er in eerste instantie te worden nagegaan of de verzoeker, via verwijzingen naar algemene rapporten, rechtspraak en persartikels, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen werpt de verzoeker op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de door hem aangehaalde bronnen selectief heeft gelezen en een te optimistisch beeld heeft geschetst van de opvangcrisis in Italië. De verzoeker stelt uitdrukkelijk niet te betwisten dat hij bij aankomst in Italië het recht heeft om zijn asielaanvraag in te dienen, maar wijst op de lange wachttijden voor zogenaamde Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend, waarbij hij verwijst naar het rapport van OSAR van augustus 2016, getiteld *“Aufnahmebedingungen in Italien: Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien”* (hierna: OSAR/SFH-rapport) en het rapport over Italië van het onder meer mede door de *“European Council on Refugees and Exiles”* (ECRE) gecoördineerde project *“Asylum Information Database”* (Maria de Donato, *“Asylum Information Database - National Country Report – Italy”*, up-to-date tot december 2015) (hierna: AIDA-rapport).

Vooreerst wordt erop gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het AIDA-rapport heeft samengelezen met het OSAR/SFH-rapport en andere recente informatie. Na lezing van deze rapporten stelt de Raad vast dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen Dublin-terugkeerders, met name naargelang zij al dan niet reeds een asielaanvraag in Italië hebben ingediend. *In casu* is niet betwist dat de verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië. Voor wat betreft Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, geval waarin ook de verzoeker zich bevindt, blijkt dat zij bij hun aankomst in de luchthaven een asielaanvraag moeten indienen. Zij zullen een afspraak bekomen bij de bevoegde Questura – *i.e.* de migratiedienst van de Italiaanse politie – om een zogenaamde *“verbalizzazione”* te bekomen (OSAR/SFH-rapport, p. 22). De modaliteiten van de overdracht worden op voorhand vastgelegd op basis van de Dublin III-verordening. De Dublin-terugkeerders ontvangen van de grenspolitie in de luchthaven een uitnodiging die informeert welke Questura bevoegd is voor hun asielaanvraag. In de luchthavens van Rome en Milaan is er een NGO ter plaatse om advies en bijstand te verlenen aan Dublin-terugkeerders. Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, moeten hun aanvraag voorleggen aan de Questura die zich bevindt in de luchthaven (OSAR/SFH-rapport, p. 23).

Waar de verzoeker naar voor brengt dat de toegang tot de reguliere opvang weken tot zelfs maanden in beslag kan nemen ingevolge de wachttijd tot het bekomen van een *“verbalizzazione”* en waar hij hieromtrent een paragraaf citeert uit pagina 62 van het AIDA-rapport, wordt erop gewezen dat deze paragraaf niet handelt over de asielaanvragen die door Dublin-terugkeerders worden ingediend eens zij zich aanbieden na de overdracht aan Italië, maar over de algemene groep van asielzoekers in Italië. In datzelfde hoofdstuk van het AIDA-rapport ‘Criteria and restrictions to access reception conditions’ wordt op p. 63-64 de specifieke en *in casu* van belang zijnde situatie van de toegang tot de materiële opvang van Dublin-terugkeerders naar Italië toegelicht. Hieruit blijkt dat Dublin-terugkeerders die nog niet eerder in een opvangcentrum hebben verbleven in Italië, *quod in casu*, toegang hebben tot de CARA of SRPAR centra en dat het niet mogelijk is concreet te evalueren welke de tijdspanne is die nodig is om effectief toegang te hebben tot deze centra. Er wordt hierbij tevens gewezen op de recente oprichting van tijdelijke noodopvangstructuren specifiek voor Dublin-terugkeerders. De enkele vage bemerking *“however, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements”* laat niet toe vast te stellen dat er een systematisch falen is van de Italiaanse autoriteiten om opvang te voorzien voor Dublin-terugkeerders. Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze bevinding op p. 64 van het AIDA-rapport, waarnaar ook de verzoeker verwijst, blijkt uit dit rapport steunt op een rapport van Pro Asyl dat dateert van 2011 en dat dus bezwaarlijk als actueel kan worden beschouwd in het kader van de thans voorliggende Dublinoverdracht anno 2017.

In de mate dat de verzoeker verwijst naar p. 11 van een rapport van Artsen Zonder Grenzen van april 2016, (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 6), wordt erop gewezen dat hieruit geenszins kan blijken dat de gemiddelde wachttijd tussen de eerste registratie en de effectieve toewijzing van een opvangplaats anderhalve maand tot drie maanden bedraagt. Het gaat desbetreffend immers enkel over de gemiddelde termijn dat het percentage asielzoekers die zich in een ‘informal settlement’ bevinden er daadwerkelijk verblijven, om welke reden dan ook (zo is er ook een groep die de initiële opvangcentra

heeft verlaten om de identificatieprocedure te ontlopen). Hiermee wordt dan ook op geen enkele wijze uitspraak gedaan over de wachtperiode waaraan de gehele groep van asielzoekers, en laat staan Dublin-terugkeerders, zouden zijn onderworpen alvorens toegang te krijgen tot de door de overheid ingerichte opvangcentra.

De kritiek die de verzoeker uit met betrekking tot de werking en personeelsswissels van de NGO leidt er niet toe vast te stellen dat er ernstige dysfuncties zijn die ertoe leiden dat hij wordt verstoken van opvang. Waar hij nog wijst op het feit dat niet aan de NGO wordt bevestigd of de overdracht doorgaat en of er wijzigingen zijn, wordt er op gewezen dat dit volgens het SFH-rapport vooral problematisch blijkt te zijn wanneer er sprake is van een bijzonder kwetsbaar profiel, wegens psychische of fysieke gezondheidsproblemen, wat voor de verzoeker *in casu* niet het geval is.

Waar de verzoeker verwijst naar het OSAR/SFH-rapport, wordt erop gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op goede gronden heeft aangegeven dat uit dit rapport blijkt dat er in Milaan en Rome NGO's opereren die bijstand verlenen aan Dublin-terugkeerders. Voorts erkent de gemachtigde dat dit rapport inderdaad gewag maakt van tekortkomingen, maar niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Met zijn loutere citaten uit en verwijzingen naar het OSAR/SFH-rapport, toont de verzoeker niet aan dat dit standpunt kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn. De verzoeker maakt in zijn middel niet concreet aannemelijk dat de situatie waarbij er door Dublin-terugkeerders eventuele wachttijden moeten worden doorlopen en tijdelijke opvang moet worden gezocht in de "*alternatieve opvangvoorzieningen*" die hij beschrijft, alvorens ze in het reguliere opvangnetwerk terechtkomen, een "*level of severity*" bereikt die voldoet aan de drempels die het EHRM in zijn rechtspraak hanteert (EHRM, 6 juni 2013, *Mohammed v. Austria*, nr. 2283/12, §94) om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

De verzoeker toont derhalve niet concreet aan dat hij een reëel risico loopt om zich bij aankomst in Italië te moeten beroepen op de alternatieve, niet door de staat georganiseerde, opvangmogelijkheden of op straat te leven.

Één en ander wordt overigens door de verzoeker zelf tegengesproken, waar hij in zijn kritiek onder punt 3.2. 'betreffende de kwaliteit en capaciteit van de opvang zelf', duidelijk aangeeft dat uit het OSAR/SFH-rapport blijkt dat de Dublin-terugkeerders gewoonlijk opvangen worden in een CAS-centrum of een andere eerstelijnsopvangvoorziening en dat hij dus de grootste kans heeft om in dergelijk opvangcentrum terecht te komen, een kleinere kans om te worden opgevangen in een CARA-centrum en een nog kleinere kans om opvang te krijgen in het SPRAR-netwerk.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij zijn overdracht naar Italië een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest door het (al dan niet tijdelijke) gebrek aan enige opvangplaats in één van de verschillende opvangstructuren die door de Italiaanse overheden zijn ingericht.

Wat de capaciteit en de kwaliteit van de opvangvoorzieningen (CAS, CARA en SPRAR) in Italië betreft, dient te worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker betoogt, uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk oog heeft voor het feit dat uit de rapportering ter zake een aantal tekortkomingen en problemen naar voor komen.

Waar de verzoeker zich baseert op enkele rapporten die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ook heeft geraadpleegd, verliest hij uit het oog dat de gemachtigde in de bestreden beslissing tevens volgende (meer) recente informatie van 19 oktober 2016 heeft betrokken: "*Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk*". In zijn middel weerlegt de verzoeker nergens deze concrete overwegingen op grond van meer recente rapportage.

Vervolgens dringt zich de vaststelling op dat de verzoeker in zijn middel beweert dat hij "*hoogstwaarschijnlijk in een CAS of CARA-opvang*" zal terechtkomen die systeemfouten zou vertonen, waardoor zijn betoog, dat vooral gebaseerd is op uittreksels uit het AIDA-rapport en het OSAR/SFH-rapport, eerder hypothetisch overkomt. Uit het OSAR/SFH-rapport blijkt immers dat zogenaamde Dublin-terugkeerders meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-

netwerk of de “*Centri governativi di prima accoglienza*” (de voormalige CARA-centra) (p. 15). Dit rapport maakt weliswaar gewag van punctuele problemen, maar hieruit blijkt geen systemisch falen dat zou rechtvaardigen dat op grond van artikel 3 van het EVRM wordt afgezien van een overdracht. Voorts dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij zijn beoordeling de volgende rapporten hanteerde, waarvan een kopie in het administratief dossier is opgenomen: “*Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), ‘L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes’*”, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; “*Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries*”, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, “*Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy*”, juli 2013; “*Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries*”, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; “*Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap*”, Brussel, 01.10.2015. Recente bronnen zijn het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de “*European Council on Refugees and Exiles*” (ECRE) gecoördineerde project “*Asylum Information Database*” (Maria de Donato, “*Asylum Information Database - National Country Report - Italy*”, up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (“*Schweizerische Flüchtlingshilfe*” - *Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien*”, Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd.”). Op grond van het geheel van deze informatie concludeert de gemachtigde dat “*bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden*”, dat deze bronnen “*dan ook geen aanleiding (geven) te besluiten dat de onthaal en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest*” en dat “*(h)et loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië (...) onvoldoende (is) om tot dit besluit te komen*”. De verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de actuele situatie in Italië, in haar geheel beschouwd, zou kunnen worden aangemerkt als een systemisch falen zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM of het Hof van Justitie, waardoor de Dublin-overdracht van een asielzoeker naar Italië automatisch een inbreuk zou uitmaken op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Dit klemmt des te meer nu het EHRM sinds de arresten Tarakhel en A.M.E. nog verscheidene malen heeft bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (zie: EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). In 2016 werd dit standpunt opnieuw bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27). In de recentste beslissing van het EHRM van 4 oktober 2016 wordt dit verwoord als volgt: “*The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above), and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot, in themselves, act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country.*”

Waar de verzoeker met een verwijzing naar het AIDA-rapport en het OSAR/SFH-rapport laat uitschijnen dat de situatie in Italië voor asielzoekers en Dublin-terugkeerders zodanig slecht is dat de tekortkomingen oplopen tot werkelijke systeemfouten in de opvangkwaliteit en opvangcapaciteit in Italië, kan zulks in het licht van deze recente en duidelijke rechtspraak van het EHRM niet worden aangenomen. Immers dient er op te worden gewezen dat het EHRM ten tijde van de beslissing in de zaak Ali tegen Zwitserland en Italië van 4 oktober 2016 zulks uitdrukkelijk heeft ontkend. Hierbij kan worden benadrukt dat het EHRM – in tegenstelling tot de Raad zelf – wel degelijk de bevoegdheid heeft – en die ook in de praktijk brengt – om *motu proprio* informatie te vergaren teneinde een onderzoek te voeren naar de gevolgen van een overdracht in het licht van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 31.).

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië en de verklaringen van de verzoeker. De gemachtigde heeft zich bij zijn onderzoek gebaseerd op een aantal internationale

gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers en Dublin-terugkeerders in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië geregeld is. De gemachtigde besluit hieruit dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is.

Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in de eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doorvloeien naar de tweedelijnsopvang, in het zogenaamde SPRAR-netwerk. Het betreft kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkt de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij niet binnen een redelijke tijdspanne zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum. Daarenboven kunnen in de informatie die de verzoeker ter zake naar voor brengt geen concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA- of SPRAR-centra in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die de grondrechten van de verzoeker zouden aantasten.

De kritiek die de verzoeker uit op de opvang in de CAS-centra blijkt in eerste instantie betrekking te hebben op een gebrek aan transparantie van de financiering en het management van deze centra, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat de verzoeker daarbij in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen.

De verzoeker stelt ook dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de massale instroom van nieuwe asielzoekers de laatste maanden en verwijst hierbij naar een document van het UNHCR waarin wordt gesteld dat er in Italië tot december 2016 181.436 migranten toekwamen via de zee. Hij concludeert hieruit dat de opvangcrisis alleen maar groter wordt. Deze stelling vertoont evenwel een aantal fundamentele redeneerfouten. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat niet alle migranten die in Italië via de Middellandse Zee arriveren zich als asielzoeker manifesteren, waardoor het aantal migranten dat op het Italiaanse grondgebied arriveert gedurende 2016 niet automatisch kan worden gelijkgesteld met het aantal asielzoekers dat opvang behoeft. De elementen die de verzoeker aanbrengt zijn dus niet van aard om de vaststelling uit de bestreden beslissing dat uit de rapporten blijkt dat het opvangnetwerk aanzienlijk werd uitgebreid te weerleggen. Op grond van het AIDA-rapport wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat *“Dublin terugkeerders’ intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake”*. Er kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op dit punt dan ook geen onzorgvuldigheid worden verweten.

Met zijn betoog, waarbij hij wijst op de bepaalde tekortkomingen in de asielopvang, toont de verzoeker niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door de verzoeker voorgelegde bronnen een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren.

De stukken die de verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt en zijn uiteenzetting doen geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de voormelde arresten dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen.

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij als asielzoeker bij een overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en

om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, dient te worden geconcludeerd dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de genuanceerde benadering door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over de opvang en behandeling van Dublin-terugkeerders op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

Nu geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet nog worden nagegaan of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoeker.

Hoewel de verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan hij niet zonder meer betogen dat in zijn geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Uit niets blijkt – en de verzoeker betoogt niet – dat hij specifieke gezondheidszorgen nodig heeft of dat hij enige andere extreme kwetsbaarheid vertoont. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat hij *“niet aannemelijk (maakte) dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen”*. Hierbij kan er nog op worden gewezen dat uit recente rechtspraak blijkt dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, §§ 15, 34 en 36). De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in het betoog dat *in casu* zou moeten worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de opvangplaats en de omstandigheden in dewelke hij als Dublin-terugkeerder zal belanden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, kan niet worden aangenomen.

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN